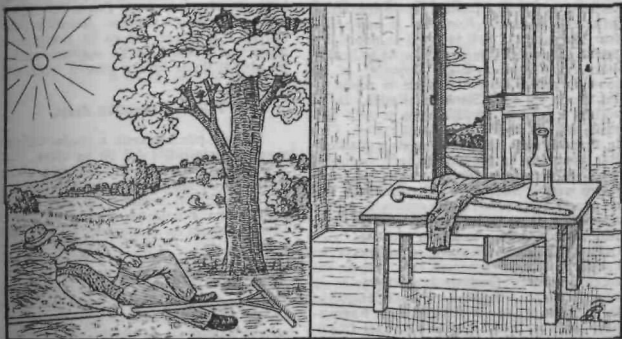

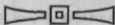

Zastavica v podobah.

Priobčil *Fr. Rojec.*

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Prva veselica.

To je bilo veselje! Najprej prijetna priprava, potem slavnostni koncert in nazadnje — sladki spomini. No, nekaj skrbi in dela smo sicer imeli, a kaj, saj ni bilo ravno tako hudo. — Minka, Binca, Marijanka in Anka so se učile dobro leto dni na gosli. Ko so se priučile do letošnjega Božiča poleg vaj še nekaj pesem, jim je obljubil gospod učitelj malo zabavo. Dovolil jim je prirediti z gozlanjem in petjem prvo veselico. V to svrbo so povabile naše goslarke iz kroga svojih prija-

teljic in sovrstnikov pri igračkah še nekaj pevk in pevcev. — Vaje so se začele pri gospodu učitelju, ker je bil v pouka prostih dneh v šoli zaradi izredne zime prehud mraz. Priučile so se pesemce „Konjiček“, „Zjutraj“, „Pastirica“, „Zadovoljnost“, „Hribček“, „Škrjanček“, „Gozdič je že zelen“, „Kje so moje rožice“ in „Po jezeru“. — Ko je šlo vse gladko, sta šli Minka in Binca k stari mami prosit dovoljenja, prirediti to zabavo v njenih prostorih. Mama je jima to drage volje privolila, tetka Fani pa jima je vrhutega še podarila sladkega peciva. Polnih žepov in sreč-

nih lic sta torej priskakljali po stopnicah in naznanili čakajočim, da je gledé prostorov vse v redu. Tudi naznanilo veselice drugim prevzameja na predlog Marijanke Binca in Minka. Šli sta h gospodu župniku, gospodu kaplanu in k vsem tistim staršem, katerih otroci so sodelovali pri veselici. Vabili sta tako-le: „Vabiva Vaše blagorodje na otroško veselico, ki se vrši danes ob peti uri popoldne pri Šentaku.“ Povsod so obljubili priti. Pri gospodu župniku sta dobili celo po tri lepa rdeča jabolka. Ob določenih uri se je začela veselicična soba polniti in bila je zasedena do zadnjega prostora. Otroški zbor se je postavil v kot. V ozadju so stale štiri umetnice gosli, v ospredju pa pevski zbor po velikosti: Vladko, Pepček, Slavka, Milena, Marica, obe Miri, Julka in Mila. — Komaj so čakali, da bi začeli in prav nič se niso bali. V zadnjem trenutku se še pridružiata triletni Francek in debela dveletna Cica. Medtem ko so imele druge deklice v laseh modre trakce, je krasila zlatolase kodrčke Čičine rdečemoдробela pentlja, ki je njenemu rdečemu obrazku kaj dobro pristojala. — Koncert se je začel s pesemco „Konjiček“ in zaključil s ono „Po jezeru“. Peli in igrali so dobro. Pri pesmi „Škrjanček“ se je videlo, da so ti otročki res drobni, nedolžni škrjančki, ki od jutra do mraka kaj radi žvrgole in pojejo. — Pri vходу sta stala Stanko in Karlek. Da bi se bila z ostalimi združila, jima je bilo premalo, ker sta hodila že v četrti razred. Cica in Francek nista veliko pomagala z glaskom. Bila sta bolj za parado in le z odprtimi usti in presrečnim obrazkom kazala svojo dobro voljo. Mala Cica še danes tega dne ne pozabi. Neštetokrat začne v postelji, preden zaspančka ali pa kadar vstane, peti pesemco „Eno ložco lubim, v mojem slcu spi.“ — Očetom, mamicam, bratom in sesticam so ugajale tudi pete pesemce tako, da so vsi začeli pomagati. Gospoda župnika bas se je n. pr. kaj lepo prilegal. To združeno petje in goslanje se je razvilo v harmoniški zbor sladke zadovoljnosti in roditeljske sreče. — Stanko in Karlek sta se bolj in bolj skrivala za vrata. Postala njima je žal, da se zboru takoj začetkom nista pridružila. — Ker je trajala veselica celi dve uri, so napravili vmes daljši odmor. To priliko je porabila Minka ter na krožniku ponujala od mame darovane krofe. Bili so jako okusni in so vsem prav dobro dišali — saj je bila ta dan pustna nedelja. — Po odpetih priučenih pesemcah smo prosili, naj še kaj dodajo. Dasi neradi, so hoteli vendar otroci tej želji ugoditi. Začeli so „Pridi Gorenjec“, pa jo čisto skazili. Sila ni nikdar dobra, in

brez vaje pač ne gre in ne gre. — Po končanem vzporedu vstane gospod nadučitelj, izrekši najsrčneje zahvalo prirediteljem in gostom. Predlaga, naj pobira najmanj boječ goslarica prostovoljne zneske za kakšen dobrodelni namen. Takoj vzame Binca krožnik in ga pomoli pred vsakega gospoda. Nabrala je 15 K 30 h. za dijaško kuhinjo v Celju. Če kdo ne vé, kaj je dijaška kuhinja, mi povemo, da je to ena najbolj potrebnih človekoljubnih naprav, kjer dobivajo ubožni šolarji na srednjih šolah opoldan brezplačno zdravo in tečno jedilce. — Tako se je izvršila prva mala, a tem srčnejša veselica navzočim v razvedrilo — pridnim dijakom pa v skromno podporo.

Vransko, 27. februarja 1907.

Ivan Kramar.

Kupčija z muhami.

Malokomu je znano, da se mrtve muhe prav lahko prodajajo, seveda le v primernih množinah. Vsako leto prihajajo v London sodi, polni mrtvih muh. Potem jih razprodajajo na drobno za hrano domačim pticem. Največ tega blaga prihaja iz Brazilije, kjer letajo nad vodami tolike množine muh, da jih ubožni ljudje love z gostimi mrežami.

Ptice — znanilke dežja.

Mnogo ptic naznanja s svojim vedenjem skoro z gotovostjo dež ali pa vihar. Srake, povodne race, kljunači itd. postajajo jako nemirni, ako se bliža viharno vreme. V tem slučaju letajo hitreje semtertja, in sicer brez pravega smotra. Vrhajo ob drevesa ob drevesa, od enega mesta do drugega ter pri tem glasno kriče.

Največja zastava.

Največjo zastavo so napravili v severo-ameriških Združenih državah, in sicer je ta zastava namenjena za glavno pošno poslopje v mestu Washingtonu. Zastava je dolga 20 m, široka pa 10 m.

Analfabeti.

Analfabeti so ljudje, ki ne znajo ne brati ne pisati. Takih je v Avstriji: med Čehi 3 med 100 ljudmi, ki so stari nad 24 let, med Nemci 6, med Italijani 16, med Slovenci 20, med Poljaki 47, med Madjari 60, med Hrvati 73, med Malorusi 76, med Romuni 85, seveda pri vsakem narodu računano na 100 ljudi.

